

zmijar jenja

momir vojvodić

U JUTRU KRAJ CRNOG JEZERA

U jutru kraj Crnog jezera,
Umiven snjegovitom vodom,
Ugledah nestog Svezvjera
U ludom skoku modrim svodom.

Potonju zvijezdu lovi li —
Došapnuh boru — svemirski hrt?
Tako za glavama plovi li
Cmih letača? — upitah smrt.

Nasred svoda Svezvjer razjapi
Ponorne čeljusti i riknu;
Crom jezeru dno iskapi —
Snježna voda nebom šiknu.

Naslonjen na bor sklopih oči
Prije no i nas crna rupa
Udahne i u nju sve skoči,
S kamenja lišaj kad počupa.

Vijek kraj bora stojah slijep
I čekah da nas Svezvjer srkne;
Utom me trže prizor lijep:
Svezvjeru žarko oko mrkne.

Otvorih oči i na svodu
Ugledah mjesto crne rupe
I Svezvjera: nad bistru vodu
Sunčevići spušta žarko dupe.

Crno jezero zlatokrila
Utva zamreška i ne viđe
Sunčev sin Labudkonju krila
U jezero kad s neba siđe.

ZMIJAR JENJA

Pod granama klenja i jasenja
Skuplja je zmiye Zmijar Jenja

Sve su zmiye surog Kaganika
Skupljale se kad Jenjina svirkla

Na frulici od tisove kore
Odljegne do Potajske gore

Zmijama je znao Zmijar Jenja
Čudnom svirkom da volju mijenja

Pele su se pred njim na repove
Miljele mu s ruku u džepove

Gledali su kako Jenja sija
Obavijen vijencima zmitja

Sve je zmije po imenu zvao
Zmijski jezik samo je on znao

Prvu zmiju kad nehatno ubi
Zmijski jezik i spokoj izgubi

Mir tražeći u gustišu klenja
U zmiju se prometnuo Jenja

OD OBRAZA BRĐANSKOGA

(Pred portretom Brđanina
slikara Mirka Kujačića)

Od obraza brđanskoga samo strah
u dnu zjena, pod vjeđama, vidi se.
Po maskoti hrabrosti rda i prah
grizu se još. Porijeklo stidi se
na licu tom. Liku u zlatnom ramu
ulila je boja sa kićice bol
raspadanja, zgrušala crnu skramu
ropstva ispod podočnjaka. Na raskol
vodnjikavog čela slikar je s prsta
otresao kapljice sivog krsta.

Na crnoj deraviji cornogorske
kape, koja mozak uokviruje,
četiri ognjila i kriila gorske
orlušine vide se. Proviruje
ispod kape crno oko pauka.
Kruži oko čela mrk obruč muka.

Pod obrazom moći sve više raste
obraz ribljeg soja, brkati fetus.
Gordi sluga ispod otmene kraste
prvog lika žmirkla. Uspio rekus.
Portret gordog i svemoćnog muža
prosut preko rogova gorskog puža.

jednosmerne ulice

tone perčić

U noć zjajale su zadubljene
crne glave,
dok sam se potucao po opaljenim
kocićima jednosmernih ulica.

A pogledi su mi govorili —
— samo pisni, samo pisni
ako se nadaš, samo pisni...

I nisam se nadao
već sam oprezno,
oprezno kao mačka
lagano kliznuo u dolinu,
u kraljevstvo noći.
I još su mi u glavi odjekivali
pogledi —

rekao sam sebi: dodavola,
čemu sav taj trud, zašto zeleni travnjaci
kada je ipak svuda
noć...

Sa slovenačkog preveo:
V. Despotov

mislim, grčevito mislim još uvijek sam as

ivan jelinčić merlin

mislim, grčevito mislim
još uvijek sam AS
strpljiv sam

motiviran sam
svoje predrasude
svoje snove

POSTEPENO GAZIM

pokazujem se
proizvodim smješak
razmatram osjetilo sjedalice
arak papira mirno čeka
(misao, znak, mrlju)
uporan je

bez gnušanja, bez želje
(komadić papira dobiva
svoj nadmoćni ego)

ZNANJE, HTIJENJE, MOC

gnjave, grebu i razapinju papir
komadić papira učitivo leti u koš

MISLIM, GRČEVITO MISLIM JOŠ UVIJEK
SAM AS

dve pesme

rade đokanović

POSLEDICA UDESA

Saljem ti
Hladan osmek
Fotografiju udesa
I polomljene zube

Prepoznaćeš me lako
Onaj sam što leži
Potruške

To što se u kosi vidi
Nije beli pramen —
Već smrt

VEŽBA

U najveću dnevnu sobu
Ulazim u papuce
Odeven

Gipko se provlačim
Kroz mirise
Popušenih cigareta

Uzimam stari zavet
Da ponovo vežbam

Za pravian izgovor glasa S
Potrebno je imati
Sve zube

I vlažan jezik